HERUVIM

Mircea Cărtărescu (n. 1956, București) este scriitor, profesor emerit al Universității din București și publicist. A absolvit Facultatea de Litere a Universității din București în 1980 și a debutat editorial cu volumul de poezie *Faruri, vitrine, fotografii*. A publicat peste 45 de volume, între care șapte volume de versuri, poemul epic *Levantul*, trilogia romanescă *Orbitor*, romanele *Travesti*, *Solenoid* și *Theodoros*, culegeri de nuvele și povestiri precum *Nostalgia*, *De ce iubim femeile* și *Melancolia*, eseuri, jurnal, volume de publicistică, volumele academice *Visul chimeric* și *Postmodernismul românesc* și cartea pentru copii *Enciclopedia zmeilor*. Opera sa a fost distinsă cu numeroase premii prestigioase, naționale și internaționale, între care Premiul Academiei Române (1989), Premiul de Stat al Austriei pentru Literatură Europeană (2015), Premiul Formentor și Premiul „Thomas Mann" (2018), Premiul FIL (2022), *Los Angeles Times* Book Prize (2023) și Dublin Literary Award (2024). Scrierile sale sunt traduse în 28 de limbi. A primit titlul de doctor honoris causa din partea mai multor universități din România și din străinătate, între care Universitatea Menéndez Pelayo din Santander, Spania, și Universitatea Pontificală Catolică din Peru.

Sorin Ilfoveanu (n. 1946, Câmpulung-Muscel) este pictor și desenator. A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu" din București în 1970. În 1968 a avut prima expoziție personală, la Muzeul de Artă din Pitești, iar în 1971 a devenit membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România. A expus în țară și în străinătate, în galerii și muzee din Europa, Asia și Statele Unite. A realizat și albume de artă, între care *Grife* și *Sorin Ilfoveanu. Atelier 1995–2010*. A fost șeful catedrei de pictură, decan al Facultății de Arte Plastice și rector al Universității Naționale de Arte din București (2004–2006). De-a lungul carierei, a primit, printre altele, Premiul Academiei Române și Premiul UAP pentru pictură (1981), Marele Premiu al UAP (2001), Premiul Prometheus pentru Opera Omnia (2011) și Premiul pentru Artă „Constantin Brâncuși" (2012). În 2000 a fost decorat cu Ordinul Național „Serviciul Credincios" în grad de Mare Ofițer.

MIRCEA CĂRTĂRESCU

HERUVIM

SORIN ILFOVEANU

HUMANITAS

Redactor: Iuliana Glăvan
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
DTP: Iuliana Constantinescu, Dan Dulgheru

Tipărit la Master Print Super Offset

© HUMANITAS, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Cărtărescu, Mircea
Heruvim / Mircea Cărtărescu;
cu il. de Sorin Ilfoveanu. –
Bucureşti: Humanitas, 2026
ISBN 978-973-50-9418-8
I. Ilfoveanu, Sorin (il.)
821.135.1

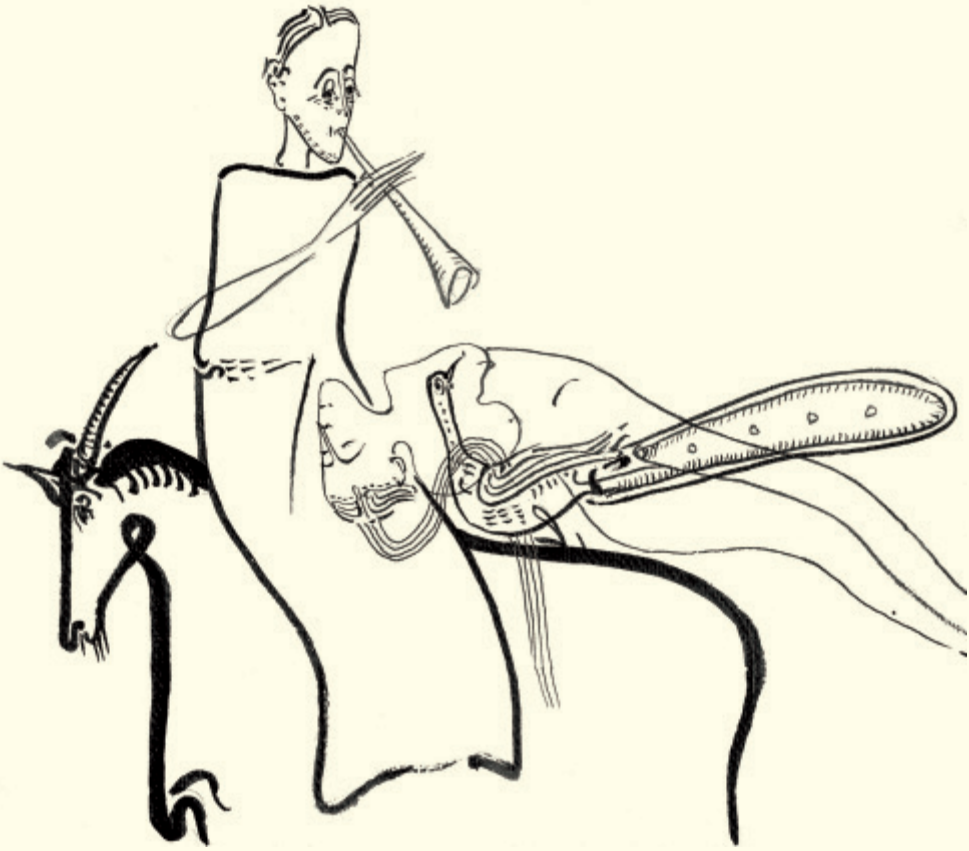
EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723 684 194

SUMAR

Avram 7
Ezechiel 15
Rut 23
Acan 31
Sefora 39
Abișag Sunamita 47
Petru 57
Maria Magdalena 65
Bărbatul gelos 73
Iosif Barsaba 81
Salomeea 89
Marta 97

AVRAM

Pe cal, pe măgăruș, pe cămilă, pe bou
și chiar pe berbec, când erai prunc, până
ce te-a călcat berbecele în picioare, gata
să te ucidă. Dar încă de pe-atunci toți perii din
cap îți erau numărați. Căci tu trebuia să ajungi
un neam mare. De pe-atunci îi aveai pe toți
în coapsa ta, cum cedrul cel mai stufos se află
în mărunta sămânță. Mereu pe vitele de povară,
pe drumuri cu pământ roșu, lungindu-se
și despărțindu-se pe pergamentul pustiei.
Mereu pribeag prin cetăți de pământ, fiecare
cu împăratul său și carele sale de luptă.

Mereu cu ea călare la spatele tău. Mereu
atingându-ți spinarea cu obrazul ei, cu părul ei,
cu țâțele ei. Femeie cu fața frumoasă ce
te punea în primejdie. Mereu mireasma ei

în urma voastră, amestecându-se cu părul ei
și cu praful vârtejit de copite. Mereu fugind
din fața oamenilor pustiei, chemați din depărtări
de mireasma șoldurilor ei. Călătoreați mai mult
noaptea, sub șoldul înmiresmat al lunii, strivind
sub copite scorpionii și șerpii pustiei.

Viața ta, cu oile și berbecii, cu stejarii singuratici
și îngerii flămânzi de sub ei, cu Dumnezeul
ciudat, fără chip, ce te-a ales să fii tatăl a mulți.
Ca stelele de pe ceruri, ca pleava drumurilor.
Pierdut adânc în timp, sub timpuri, ca sămânța
pierdută-n pământ. Încă de pe-atunci bunul
și străbunul tuturor. Și apoi Sara, Sara făcută
din aer, cu față frumoasă, cu șoldul rotund.
Sara de văzduh și de apă plutind veșnic la spatele
tău, în mersul domol al animalului de povară.
Nevastă-n pustie, lângă foc, în popasurile
de noapte, sperând la fiece-mpreunare să prindă
prunc, dar stearpă, netrebnică-n ochii lumii.
Soră-n cetăți, de frica bărbaților străini, mânați
din mari depărtări de mireasma ei de muiere.
Dar pentru tine minciuna și adevărul viețuiau
împreună în țâțele ei de văzduh și de apă,
căci soră-ți era doar pe jumătate, fiind fiica
tatălui tău, dar nu și a mamei, iar nevastă
tot pe jumătate, căci nu-ți făcea prunci,
cum e datoria și cinstea nevestelor.

Pe catâri, pe cămile, pe cai mânjiți de noroi,
pe vaci grase și slabe. Pe drumuri roșii ca dârele
de sânge scurse-n țărână, căci viața fiecărei vietăți
e-n sângele ei. Pe sub nori mai roșii ca țărâna
pustiului, pe sub smochini uscați și negri
ca păcura. Prin spini și mărăcini. Prin dărâmături
cu bufnițe, profeți și lilieci. Și deodată câte-o
țară unde curge lapte și miere, și alta unde curge
foc și pucioasă. Toate desenate cu condeiul
pe pergamentul pustiei.

Faraon a văzut-o pe Sara și a dorit-o-n inima lui.
Iar Sara plutea la spatele tău, țâțe de apă, coapse
de aer, buze luminate și buze-ntunecate.
Jumătatea ta neroditoare, dar cu fața frumoasă,
cum înșală luna cu fața ei ce nu dă lumină. E doar
sora mea, i-ai zis, și faraon a luat-o țiitoare,
a dus-o-n palatul său, și Sara și-a desfăcut coapsele
sub faraon. Iar tu ai adăstat nopți în șir în sălaș,
la foc, sub șoldul lunii, fără speranța s-o mai vezi
vreodată.

O, sora mea dinspre tată, femeia mea dinspre
lună! Săvârșește-ți dansul în patul lui faraon!
Țipă de bucurie sub coapsa lui Faraon, căci asta
nimic nu înseamnă! Căci nici a mea, nici a lui
n-ai să fii niciodată. În tine trăiește o zburătoare
neatinsă nicicând. Penele ei sunt curate și zborul

ei e foarte sus în tărie. Tu ești în gândul meu
cum e și zburătoarea în inima ta: neatinsă,
nedesfăcută. O față frumoasă, un trup de apă
și aer. Un zbor nicicând îngreunat de carne,
sămânță și sânge. Ești altceva decât trupul tău,
Sara! Eu am văzut făzănița prin carnea ta
străvezie și asta mi-e destul. Faraon nu o vede și
mâinile lui n-o ajung oricât ar strânge țâțele tale,
și mădularul lui n-o poate atinge, și el nu te știe
și nu te are. Ești vânt și apă în brațele lui.

Iar faraon a țipat odată cu Sara în patul său,
dar n-a văzut făzănița. A văzut-o Domnul zburând
foarte sus. Jumătate pasăre, jumătate femeie,
jumătate soră, jumătate lună. Mireasmă uleioasă
atrăgând beduinii pustiei, deodată ridicați la
ceruri din șaua cailor și de pe samarul cămilelor.
Mii de bărbați în veșminte albe zburând
în ceruri după știma cea străvezie, alcătuindu-i
penele cozii. Și-atunci mari nenorociri s-au
abătut peste Eghipet, și mari strigăte s-au auzit
din bordeie și din palatele celor bogați, căci
stearpa și-a-ntins blestemul peste țara lui faraon
și femeile egiptenilor s-au făcut neroditoare,
și întâii lor născuți au pierit. Iar faraon a avut
un vis în care făzănița-i spunea: lasă-mă
să mă-ntorc la cel ce mă vede.

O, sora mea dinspre umeri, femeia mea dinspre șale! Ești iar pe calul meu, în spatele meu. Țâțele tale de vânt îmi ating iarăși spatele, nemânjite de mâini de bărbat. Nu te-ntreb nimic și nu-mi spui nimic. Durerea mea nu se poate spune în vorbe, ci numai în cântec. Ne urmăm drumurile fără de capăt și pergamentul pustiei foșnește sub copite, și când se lasă noaptea soarele-și trage luna pe el ca să nu-i fie frig, se-nfășoară bine în lună. Iar la popasuri, în sălaș, îți dansezi dansul și țipi sub coapsa mea ca și când nimic n-ar fi fost, și nimic n-a fost, și ești neprihănită. Abia după ce te văd adormind cânt încetișor în tăcerea nopții.

EZECHIEL

Am văzut. Dar poate că n-am văzut.
Văzătorii nu văd cu ochii. Pentru ei,
ochii sunt pleoapele ce se-nchid
peste adevăratul ochi, ca el să nu vadă. Vezi
când e lumină, dar cu ce ochi vezi chipurile
din vise, peste care nici o lumină nu cade?
Cu ce ochi vezi vedeniile, cu ce ochi vezi văzul?
Cu ce ochi vezi plăcerea, spaima și dorința,
adevărul și nemurirea? Dar propriii tăi ochi,
cu ce ochi îi vezi?

Ți-ar trebui ochi îmbinați în alți ochi, având ochi
de jur-împrejur, ca să-ncepi măcar să crezi
că poți vedea. Uită-te-n soare, uită-te țintă când
flacăra sa e în toi: de ce orbești în loc să vezi
de-o mie de ori mai bine, căci e de-o mie de ori